

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

31. ledna 2017**

„Řízení o předběžné otázce — Prostor svobody, bezpečnosti a práva — Azyl — Směrnice 2004/83/ES — Minimální normy, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka — Článek 12 odst. 2 písm. c) a čl. 12 odst. 3 — Vyloučení z postavení uprchlíka — Pojem „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN“ — Dosah — Řídící člen teroristické organizace — Odsouzení za trestný čin účasti na činnostech teroristické skupiny — Individuální posouzení“

Ve věci C-573/14,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Conseil d'État (Belgie) ze dne 13. listopadu 2014, došlým Soudnímu dvoru dne 11. prosince 2014, v řízení

Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides

proti

Mostafovi Lounanimu,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, M. Ilešič, L. Bay Larsen, J. L. da Cruz Vilaça, E. Juhász, M. Berger a E. Regan, předsedové senátů, A. Rosas (zpravodaj), A. Borg Barthet, J. Malenovský, E. Levits, K. Jürimäe a C. Lycourgos, soudci,

generální advokátka: E. Sharpston,

vedoucí soudní kanceláře: V. Tourrès, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 16. února 2016,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides E. Derriks, avocat,
- za M. Lounaniho C. Marchandem a D. Alamat, avocats,
- za belgickou vládu C. Pochet a M. Jacobs, jakož i S. Vanriem, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Matrayem, C. Piront a N. Schynts, avocats,
- za řeckou vládu M. Michelogiannaki, jako zmocněnkyní,

* Jednací jazyk: francouzština

- za španělskou vládu A. Rubio Gonzálezem a L. Banciella Rodríguez-Miñónem, jako zmocněnci,
- za francouzskou vládu F.-X. Bréchetem a D. Colasem, jako zmocněnci,
- za italskou vládu G. Palmieri, jako zmocněnkyní, ve spolupráci s M. Salvatorellim, avvocato dello Stato,
- za maďarskou vládu M. Z. Fehérem a M. M. Tátrai, jako zmocněnci,
- za polskou vládu B. Majczynou, jako zmocněncem,
- za vládu Spojeného království M. Holtem a S. Brandonem, jakož i V. Kaye, jako zmocněnci, ve spolupráci s D. Blundellem, barrister,
- za Evropskou komisi M. Condou-Durande a R. Troostersem, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generální advokátky na jednání konaném dne 31. května 2016,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 12 odst. 2 písm. c) a čl. 12 odst. 3 směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (Úř. věst. 2004, L 304, s. 12; Zvl. vyd. 19/007, s. 96).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi Commissaire général aux réfugiés et aux apatrides (generální komisař pro uprchlíky a osoby bez státní příslušnosti, dále jen „Commissaire général“) a Mostafou Lounanim, marockým státním příslušníkem ohledně uplatnění důvodu pro vyloučení z postavení uprchlíka na dotyčného z důvodu činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.

Právní rámec

Mezinárodní právo

Charta Spojených národů

- 3 Článek 1 body 1 a 3 Charty Spojených národů, podepsané v San Franciscu (Spojené státy) dne 26. června 1945, zní:

„Cíle Spojených národů jsou tyto:

1. zachovati mezinárodní mír a bezpečnost a k tomu cíli podnikati účinná kolektivní opatření, aby se předešlo a odklidila ohrožení míru a byly zkrušeny útočné činy neb jiná porušení míru a bylo dosaženo pokojnými prostředky a v shodě se zásadami spravedlnosti a mezinárodního práva úpravy nebo řešení těch mezinárodních sporů neb situací, které by mohly vésti k porušení míru [udržovat mezinárodní mír a bezpečnost a za tím účelem konat účinná kolektivní opatření, aby se

předešlo a odstranilo ohrožení míru a byly potlačeny útočné činy nebo jiná porušení míru a aby pokojnými prostředky a ve shodě se zásadami spravedlnosti a mezinárodního práva bylo dosaženo úpravy nebo řešení těch mezinárodních sporů nebo situací, které by mohly vést k porušení míru];

[...]

3. uskutečňovati mezinárodní součinnost řešením mezinárodních problémů rázu hospodářského, sociálního, kulturního nebo humanitního a podporováním a posilováním úcty k lidským právům a základním svobodám pro všechny bez rozdílu plemene, pohlaví, jazyka nebo náboženství [uskutečňovat mezinárodní součinnost řešením mezinárodních problémů rázu hospodářského, sociálního, kulturního nebo humanitního a podporováním a posilováním úcty k lidským právům a základním svobodám pro všechny bez rozdílu rasy, pohlaví, jazyka nebo náboženství].“

Ženevská úmluva

- 4 Úmluva o právním postavení uprchlíků, která byla podepsána dne 28. července 1951 v Ženevě [*Recueil des traités des Nations unies*, sv. 189, s. 150, č. 2545 (1954)], vstoupila v platnost dne 22. dubna 1954. K úmluvě byl připojen Protokol týkající se právního postavení uprchlíků, který byl uzavřen v New Yorku dne 31. ledna 1967 a sám vstoupil v platnost dne 4. října 1967 (dále jen „Ženevská úmluva“).
- 5 Článek 1 Ženevské úmluvy poté, co v oddíle A zejména definuje pro účely této úmluvy pojem „uprchlík“, v oddíle F uvádí:

„Ustanovení této úmluvy se nevztahují na žádnou osobu, o níž jsou vážné důvody se domnívat, že:

[...]

- c) je vinna činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Spojených národů.“

Rezoluce Rady bezpečnosti Organizace spojených národů

- 6 Dne 28. září 2001 přijala Rada bezpečnosti Organizace spojených národů (dále jen „Rada bezpečnosti“) rezoluci 1373 (2001), jejíž preambule potvrzuje zejména „nezbytnost bojovat všemi prostředky, v souladu s Chartou OSN, proti hrozbám mezinárodnímu míru a bezpečnosti, které představují teroristické činy“.
- 7 V odstavci 3 písm. f) a písm. g) uvedené rezoluce jsou všechny státy vyzvány jednak „přijmout v souladu s příslušnými ustanoveními svých vnitrostátních právních předpisů a mezinárodního práva, včetně mezinárodních norem pro lidská práva, vhodná opatření s cílem zjistit před přiznáním postavení uprchlíka, zda žadatel o udělení azylu neplánoval páčání teroristických činů, nenapomáhal jim a ani se jich neúčastnil“, a jednak „v souladu s mezinárodním právem zajistit, aby právní postavení uprchlíka nebylo zneužíváno osobami, které páčají teroristické činy, organizují je nebo jim napomáhají“.
- 8 V odstavci 5 této rezoluce Rada bezpečnosti prohlašuje, že „jednání, metody a praktiky terorismu jsou v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů a že úmyslné financování, plánování nebo podněcování teroristických činů je rovněž v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů“.
- 9 Dne 12. listopadu 2001 přijala Rada bezpečnosti rezoluci 1377 (2001), v jejímž odstavci 5 „[z]důrazňuje, že mezinárodní teroristické činy jsou v rozporu s cíli a zásadami uvedenými v Chartě Organizace spojených národů a že financování, plánování a příprava mezinárodních teroristických činů, stejně jako všechny ostatní formy podpory v tomto ohledu, jsou rovněž v rozporu s cíli a zásadami uvedenými v [této Chartě]“.

- 10 Rezoluce 1624 (2005), přijatá Radou bezpečnosti dne 14. září 2005, zejména připomíná, že „všechny státy musí, v souladu s povinnostmi, které jim ukládá mezinárodní právo, bezvýhradně spolupracovat v boji proti terorismu s cílem odhalit každou osobu, která se podílí na financování, plánování, přípravě nebo páchaní teroristických činů, přispívá k nim, účastní se jich nebo se pokusí o účast na nich nebo poskytne útočiště jejich pachatelům, takovéto osobě odmítnout udělit azyl a postavit ji před soud [...]“.
- 11 Rada bezpečnosti v odstavci 1 rezoluce 1624 (2005) vyzývá „všechny státy k přijetí nezbytných a přiměřených opatření, která jsou v souladu s jejich povinnostmi vyplývajícími z mezinárodního práva, k tomu,
- a) aby zákonem zakázaly podněcování k páchaní teroristických činů;
 - b) aby takovému podněcování zabráňovaly;
 - c) odmítly udělit azyl každé osobě, u níž na základě věrohodných a relevantních informací existují závažné důvody se domnívat, že se dopustila takového podněcování“.
- 12 Rezoluce 2178 (2014), přijatá Radou bezpečnosti dne 24. září 2014, v odstavci 5 uvádí, že „členské státy budou [...] předcházet a potlačovat nábor, organizaci, přepravu či vybavování osob, které cestují do jiného státu, než je stát jejich bydliště či státní příslušnosti, za účelem páchaní, plánování či přípravy teroristických činů nebo účasti na nich nebo aktivní či pasivní účasti na teroristickém výcviku a financování jejich cestovních nákladů a činností.
- 13 V odstavci 6 této rezoluce Rada bezpečnosti připomíná, že:
- „[...] v rezoluci 1373 (2001) bylo rozhodnuto, že všechny členské státy musí zajistit, že každá osoba, která se podílí na financování, plánování, přípravě nebo páchaní teroristických činů nebo která tyto činnosti podporuje, bude postavena před soud, a rozhodnuto, že všechny státy musí zajistit, aby kvalifikace trestných činů v jejich právních a správních předpisech umožňovala úměrně k závažnosti trestného činu stíhat a trestat:
- [...]
- c) úmyslné plánování jejich státními příslušníky nebo na jejich území cest osob, které cestují do jiného státu, než je stát jejich bydliště nebo státní příslušnosti, za účelem páchaní, plánování nebo přípravy teroristických činů nebo účasti na nich nebo poskytování či absolvování výcviku teroristů nebo účasti na jiných činnostech, které takovéto činy usnadňují, včetně náboru;
- [...]“

Unijní právo

Směrnice 2004/83

- 14 Podle bodu 3 odůvodnění směrnice 2004/83 je Ženevská úmluva základem mezinárodního právního režimu na ochranu uprchlíků.
- 15 Body 16, 17 a 22 odůvodnění této směrnice znějí následovně:
- „(16) Je třeba stanovit minimální normy pro definici a obsah postavení uprchlíka, a aby sloužily jako vodítko pro příslušné vnitrostátní orgány členských států při uplatňování Ženevské úmluvy.

(17) Je nezbytné zavést společná kritéria uznávání žadatelů o azyl jako uprchlíků ve smyslu článku 1 Ženevské úmluvy.

[...]

(22) Jednání v rozporu s cíli a zásadami OSN jsou stanovena v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN a jsou vtělena zejména v rezoluce OSN týkající se ‚opatření boje proti [mezinárodnímu] terorismu‘, v nichž se prohlašuje, že ‚jednání, metody a praktiky terorismu jsou v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů‘ a že ‚úmyslné financování, plánování a podněcování teroristických činů je rovněž v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů‘.

16 Článek 12 směrnice 2004/83, nadepsaný „Vyloučení“ a obsažený v kapitole III této směrnice, nadepsané „Podmínky pro získání postavení uprchlíka“, v odstavcích 2 a 3 stanoví:

„2. Státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti je vyloučen z postavení uprchlíka, existují-li závažné důvody se domnívat, že:

[...]

c) je vinen činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN.

3. Odstavec 2 se vztahuje též na osoby, které podněcují k páčání zločinů v něm uvedených nebo se na jejich páčání jinak účastní.“

Rámcové rozhodnutí 2002/475/SVV

17 Bod 6 odůvodnění rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu (Úř. věst. 2002, L 164, s. 3; Zvl. vyd. 19/06, s. 18) zní:

„Ve všech členských státech musí dojít ke sblížení definice teroristických trestných činů, včetně trestných činů spojených s teroristickými skupinami. Kromě toho je třeba stanovit tresty a sankce odpovídající závažnosti těchto činů pro fyzické a právnické osoby, které uvedené činy spáchaly nebo jsou za ně odpovědné.“

18 Článek 1 tohoto rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Teroristické trestné činy a základní práva a zásady“, v odstavci 1 stanoví:

„Každý členský stát přijme nezbytná opatření, aby byla za teroristické trestné činy považována úmyslná jednání uvedená níže v písmenech a) až i), vymezená ve vnitrostátních právních předpisech jako trestné činy, které mohou vzhledem ke své povaze nebo souvislostem závažně poškodit zemi nebo mezinárodní organizaci [...]:

[...]

a) útoky ohrožující lidský život s možným následkem smrti;

b) útoky ohrožující tělesnou integritu člověka;

c) únos nebo braní rukojmí;

d) způsobení rozsáhlého poškození vládních nebo veřejných zařízení, dopravního systému, infrastruktury, [...];

- e) zmocnění se letadla, lodi [...];
- f) výroba, držení, získání, přeprava, dodání nebo užití zbraní, výbušnin [...];
- g) vypouštění nebezpečných látek, zakládání požárů, vyvolání povodní nebo zavinění výbuchů, jejichž důsledkem je ohrožení lidských životů;
- h) narušení nebo přerušení dodávek vody, elektrické energie nebo jiného základního přírodního zdroje [...];
- i) výhrůžky spácháním některého jednání uvedeného v písmenech a) až h).“

19 Článek 2 uvedeného rámcového rozhodnutí, nadepsaný „Trestné činy spojené s teroristickými skupinami“, uvádí:

„1. Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se ‚teroristickou skupinou‘ rozumí: strukturované sdružení více než dvou osob existující po delší dobu, které jedná ve shodě s cílem páchat teroristické trestné činy. ‚Strukturovanou skupinou‘ se rozumí skupina, která není nahodile vytvořena za účelem bezprostředního spáchání trestného činu, její členové nemusejí mít formálně vymezené úlohy, není nezbytná kontinuita členství ani rozvinutá struktura.

2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zajištění trestnosti těchto úmyslných jednání:

- a) vedení teroristické skupiny;
- b) účast na činnosti teroristické skupiny, včetně dodávání informací nebo materiálních zdrojů, financování činnosti jakýmkoli způsobem s vědomím, že uvedená účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny.“

20 Články 3 a 4 rámcového rozhodnutí 2002/475 byly změněny rámcovým rozhodnutím 2008/919/SVV (Úř. věst. 2008, L 330, s. 21), jehož bod 10 odůvodnění uvádí, že „[d]efinice teroristických trestných činů, včetně trestných činů spojených s teroristickými činnostmi, by měla být ve všech členských státech více sjednocena, aby zahrnovala veřejné podněcování ke spáchání teroristického trestného činu, nábor a výcvik teroristů, jsou-li spáchány úmyslně“.

21 Článek 3 rámcového rozhodnutí 2002/475, ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919, nadepsaný „Trestné činy spojené s teroristickými činnostmi“, v odstavcích 1 a 2 stanoví:

„1. Pro účely tohoto rámcového rozhodnutí se rozumí:

[...]

- b) ‚nábořem teroristů‘ získání jiné osoby ke spáchání některého z trestných činů uvedených v čl. 1 odst. 1 písm. a) až h) nebo v čl. 2 odst. 2;

[...]

2. Každý členský stát přijme opatření nezbytná k zařazení těchto úmyslných činů mezi trestné činy spojené s teroristickými činnostmi:

[...]

- b) nábor teroristů;

[...]

f) padělání veřejných listin s cílem spáchat některý z trestných činů uvedených v čl. 1 odst. 1 písm. a) až h) a čl. 2 odst. 2 písm. b).“

- 22 Článek 4 rámcového rozhodnutí 2002/475, ve znění rámcového rozhodnutí 2008/919, se týká návodu k určitým trestným činům uvedeným v člancích 1 až 3 zmíněného rámcového rozhodnutí 2002/475, pomoci k těmto trestným činům a pokusu o jejich spáchání.

Belgické právo

- 23 Článek 55/2 loi du 15 décembre 1980 sur l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers [zákon ze dne 15. prosince 1980 o vstupu na území, pobytu, usazení a ukončení pobytu cizinců (Moniteur belge ze dne 31. prosince 1980, s. 14584)] stanoví:

„Cizí státní příslušník je vyloučen z postavení uprchlíka, vztahuje-li se na něj čl. 1 oddíl D, E nebo F Ženevské úmluvy. To se vztahuje též na osoby, které podněcují k páchání zločinů nebo činů uvedených v článku 1 oddílu F Ženevské úmluvy nebo se na jejich páchání jinak účastní.“

- 24 Loi du 19 décembre 2003 relative aux infractions terroristes [zákon ze dne 19. prosince 2003 o teroristických trestných činech (Moniteur belge ze dne 29. prosince 2003, s. 61689)], přijatý k provedení rámcového rozhodnutí 2002/475 do belgického práva, vložil do Knihy II trestního zákoníku hlavu Ib, nadepsanou „Teroristické trestné činy“, která obsahuje články 137 až 141b tohoto zákoníku.

- 25 Článek 137 trestního zákoníku, ve znění zákona ze dne 19. prosince 2003 (dále jen „novelizovaný trestní zákoník“), v odstavci 1 stanoví:

„Teroristickým trestným činem je trestný čin uvedený v odstavcích 2 a 3, který může vzhledem ke své povaze nebo souvislostem závažně poškodit zemi nebo mezinárodní organizaci a je spáchán úmyslně s cílem vážně zastrašit obyvatelstvo nebo nepřijatelným způsobem nutit vládu nebo mezinárodní organizaci, aby jednaly určitým způsobem nebo aby se určitého jednání zdržely, nebo vážně narušit nebo zničit základní politické, ústavní, hospodářské nebo sociální struktury země nebo mezinárodní organizace.“

- 26 Článek 139 první pododstavec novelizovaného trestního zákoníku uvádí:

„Teroristickou skupinou se rozumí strukturovaná skupina více než dvou osob existující po delší dobu, která jedná ve shodě s cílem páchat teroristické trestné činy uvedené v článku 137.“

- 27 Článek 140 novelizovaného trestního zákoníku, který odpovídá článku 2 rámcového rozhodnutí 2002/475, zní:

„1. Kdo se podílí na činnosti teroristické skupiny, včetně dodávání informací nebo materiálních zdrojů, financování činnosti jakýmkoli způsobem s vědomím, že uvedená účast napomáhá trestné činnosti teroristické skupiny, bude potrestán odnětím svobody na pět až deset let a peněžitým trestem ve výši sto eur až pět tisíc eur.

2. Každá osoba vedoucí teroristickou skupinu bude potrestána odnětím svobody na patnáct až dvacet let a peněžitým trestem ve výši tisíc eur až dvě stě tisíc eur.“

Skutkový stav sporu v původním řízení a předběžné otázky

- 28 Mostafa Lounani opustil Maroko během roku 1991 a přicestoval do Německa, kde podal žádost o azyl, která byla zamítnuta. Během roku 1997 přicestoval do Belgie, kde od té doby nedovoleně pobývá.
- 29 Tribunal correctionnel de Bruxelles (trestní soud v Bruselu, Belgie) odsoudil zejména na základě článku 140 novelizovaného trestního zákoníku rozsudkem ze dne 16. února 2006 M. Lounaniho k trestu odnětí svobody na šest let za účast na činnostech teroristické skupiny, v daném případě belgické buňky „groupe islamique des combattants marocains“ (islámská skupina marockých bojovníků, dále jen „GICM“), jakožto řídicího člena a za zločinné spolčení, padělání dokumentů a použití padělaných dokumentů a nedovolený pobyt.
- 30 Skutky, pro které Tribunal correctionnel de Bruxelles shledal M. Lounaniho vinným z účasti na činnostech teroristické skupiny, byly v předkládacím rozhodnutí shrnuty následovně: „logistická podpora teroristickému podniku prostřednictvím zejména poskytování materiálních nebo duševních služeb“; „padělání cestovních dokladů“ a „podvodné postupování cestovních dokladů“, „aktivní účast na plánování sítě vysílající dobrovolníky do Iráku“. Konkrétně podvodné postupování cestovních dokladů bylo v rozsudku ze dne 16. února 2006 kvalifikováno jako „účast na činnosti buňky, která poskytuje logistickou podporu teroristickému hnutí“.
- 31 Dne 16. března 2010 podal M. Lounani žádost o azyl u belgických orgánů, přičemž vyjádřil obavu, že by v důsledku odsouzení v Belgii byl v případě návratu do země svého původu pronásledován, neboť by mohl být marockými orgány považován za radikálního islámistu a džihádistu. O uvedené žádosti o azyl vydal dne 8. prosince 2010 Commissaire général rozhodnutí, v němž M. Lounaniho vyloučil z postavení uprchlíka na základě článku 55/2 zákona ze dne 15. prosince 1980 o vstupu na území, pobytu, usazení a ukončení pobytu cizinců a článku 1 oddílu F písm. c) Ženevské úmluvy.
- 32 Dne 24. prosince 2010 podal M. Lounani žalobu na neplatnost uvedeného rozhodnutí ke Conseil du contentieux des étrangers (Rada pro spornou cizineckou agendu, Belgie). Rozsudkem ze dne 13. ledna 2011 posledně zmíněná Rada uvedené rozhodnutí zrušila a vrátila věc Commissaire général z důvodu, že spis neobsahoval podstatné informace, bez nichž Rada nemohla potvrdit ani změnit toto rozhodnutí bez provedení doplňujícího dokazování.
- 33 Dne 2. února 2011 přijal Commissaire général nové rozhodnutí, kterým M. Lounaniho vyloučil z postavení uprchlíka. Conseil du contentieux des étrangers, k níž byla dne 18. února 2011 podána žaloba na neplatnost tohoto nového rozhodnutí, zrušila rozsudkem ze dne 3. března 2011 uvedené rozhodnutí a vrátila věc Commissaire général, neboť měla za to, že posledně jmenovaný neprovedl skutečné doplňující dokazování.
- 34 Dne 24. května 2011 přijal Commissaire général třetí rozhodnutí, kterým M. Lounaniho vyloučil z postavení uprchlíka. Dne 14. června 2011 podal M. Lounani u Conseil du contentieux des étrangers žalobu znějící na změnu tohoto rozhodnutí a přiznání postavení uprchlíka. Rozsudkem ze dne 1. července 2011 Conseil du contentieux des étrangers rozhodla, že je M. Lounanimu třeba přiznat postavení uprchlíka.
- 35 Conseil d'État (Státní rada, Belgie), ke které byl podán správní kasační opravný prostředek proti posledně zmíněnému rozsudku, zrušila rozsudkem ze dne 13. července 2012 uvedený rozsudek a věc vrátila Conseil du contentieux des étrangers rozhodující v jiném složení.
- 36 Při rozhodování po vrácení věci Conseil du contentieux des étrangers shledala, že skutky konkrétně vytýkané M. Lounanimu nenaplnují znaky teroristických trestných činů jako takových, neboť Tribunal correctionnel de Bruxelles v rozsudku ze dne 16. února 2006 odsoudil M. Lounaniho za členství v teroristické skupině, aniž mu vytýkal spáchání teroristického činu nebo účast na něm ve smyslu

článku 137 novelizovaného trestního zákoníku. Nebylo prokázáno, že by GICM sebemenším způsobem začala uskutečňovat konkrétní skutek, který je součástí tohoto druhu protiprávního jednání, ani že M. Lounani skutečně jednal, a založil tak osobní odpovědnost za takový skutek.

37 Conseil du contentieux des étrangers měla tedy za to, že činy, za které byl M. Lounani odsouzen, nedosahovaly stupně závažnosti vyžadovaného k tomu, aby mohly být kvalifikovány jako „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN“ ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83, a rozsudkem ze dne 12. února 2013 změnila rozhodnutí Commissaire général ze dne 24. května 2011 a přiznala M. Lounanimu postavení uprchlíka.

38 Commissaire général podal proti tomuto rozsudku správní kasační opravný prostředek ke Conseil d'État.

39 Za těchto podmínek se Conseil d'État rozhodla přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Musí být čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 vykládán tak, že z něj nutně vyplývá, že podmínkou uplatnění doložky o vyloučení stanovené v uvedeném ustanovení je odsouzení žadatele o azyl za teroristické trestné činy uvedené v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475?

2) V případě záporné odpovědi na první otázku mohou být takové skutečnosti, jako jsou skutečnosti [...], které jsou v rozsudku Tribunal correctionnel de Bruxelles ze dne 16. února 2006 přičítány odpůrci a v jejichž důsledku byl odsouzen za účast na teroristické organizaci, považovány za činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83?

3) Stačí při posuzování vyloučení žadatele z mezinárodní ochrany z důvodu jeho účasti na teroristické organizaci uložení trestu jakožto řídicímu členovi teroristické organizace, v rámci kterého je konstatováno, že se žadatel o mezinárodní ochranu nedopustil teroristického útoku, nepokusil se jej spáchat, ani nehrozil, že jej spáchá, k tomu, aby bylo konstatováno, že se jedná o účast na páchání nebo podněcování ve smyslu čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 přičitatelné žadateli, nebo je nezbytné individuálně posoudit dotčené skutečnosti a prokázat účast na spáchání teroristického trestného činu nebo podněcování k teroristickému trestnému činu vymezenému v článku 1 rámcového rozhodnutí 2002/475?

4) Musí se při posuzování vyloučení žadatele z mezinárodní ochrany z důvodu jeho účasti na teroristické organizaci, případně jakožto řídicí člen, podněcování nebo účast uvedené v čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 vztahovat ke spáchání teroristického trestného činu, který je definován v článku 1 rámcového rozhodnutí 2002/475, nebo se může vztahovat k účasti na teroristické skupině upravené v článku 2 výše uvedeného rámcového rozhodnutí?

5) Je v oblasti terorismu možné vyloučení z mezinárodní ochrany upravené v čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 v případě, že nedošlo ke spáchání násilného a zvláště krutého činu, jenž je uveden v článku 1 rámcového rozhodnutí 2002/475, ani k jeho podněcování nebo účasti na něm?“

K předběžným otázkám

K první otázce

40 Podstatou této otázky předkládajícího soudu je, zda musí být čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby byla shledána existence v něm stanoveného důvodu pro vyloučení z postavení uprchlíka, je nutné, aby byl žadatel o mezinárodní ochranu odsouzen za některý z teroristických trestných činů uvedených v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475.

- 41 V tomto ohledu je nutno připomenout, že z bodů 3, 16 a 17 odůvodnění směrnice 2004/83 vyplývá, že Ženevská úmluva je základem mezinárodního právního režimu na ochranu uprchlíků a ustanovení této směrnice o podmínkách pro přiznání postavení uprchlíka, jakož i o obsahu tohoto postavení byla přijata jako vodítko pro příslušné orgány členských států při uplatňování této úmluvy na základě společných pojmů a kritérií (rozsudek ze dne 2. prosince 2014, A a další, C-148/13 až C-150/13, EU:C:2014:2406, bod 45).
- 42 Výklad ustanovení směrnice 2004/83 tedy musí být prováděn ve světle obecné systematiky a účelu této směrnice, s ohledem na Ženevskou úmluvu a ostatní příslušné smlouvy uvedené v čl. 78 odst. 1 SFEU (rozsudky ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, bod 78, a ze dne 2. prosince 2014, A a další, C-148/13 až C-150/13, EU:C:2014:2406, bod 46).
- 43 V tomto ohledu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 v zásadě odpovídá článku 1 oddílu F písm. c) Ženevské úmluvy, který stanoví, že ustanovení této úmluvy se nevztahují na žádnou osobu, o níž jsou vážné důvody se domnívat, že je vinna činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Spojených národů.
- 44 Článek 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 odkazuje konkrétně na činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN „uvedenými v preambuli a v člancích 1 a 2 Charty OSN“.
- 45 Jak uvádí bod 22 odůvodnění směrnice 2004/83, jsou jednání v rozporu s cíli a zásadami OSN uvedená v čl. 12 odst. 2 písm. c) této směrnice vtělena zejména „v rezoluce OSN týkající se ‚opatření boje proti [mezinárodnímu] terorismu‘, v nichž se prohlašuje, že ‚jednání, metody a praktiky terorismu jsou v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů‘ a že ‚úmyslné financování, plánování a podněcování teroristických činů je rovněž v rozporu s cíli a zásadami Organizace spojených národů‘.“
- 46 K těmto rezolucím patří i rezoluce Rady bezpečnosti 1377 (2001), z níž vyplývá, že v rozporu s cíli a zásadami uvedenými v Chartě Organizace spojených národů jsou nejen „mezinárodní teroristické činy“, ale i „financování, plánování a příprava mezinárodních teroristických činů, stejně jako všechny ostatní formy podpory v tomto ohledu“.
- 47 Kromě toho z rezoluce Rady bezpečnosti 1624 (2005) lze dovodit, že se činy, které jsou v rozporu s cíli a zásadami OSN, neomezuje na „jednání, metody a praktiky terorismu“. Rada bezpečnosti totiž v této rezoluci vyzývá státy, aby v rámci boje proti terorismu v souladu jejich povinnostmi vyplývajícími z mezinárodního práva odmítly udělit azyl a postavily před soud „každou osobu, která se podílí na financování, plánování, přípravě nebo páchání teroristických činů, přispívá k nim, účastní se jich nebo se pokusí o účast na nich nebo poskytne útočiště jejich pachatelům“. Kromě toho v bodě 1 písm. c) tato rezoluce vyzývá státy, aby odmítly udělit azyl každé osobě, u níž na základě věrohodných a relevantních informací existují závažné důvody se domnívat, že se dopustila podněcování teroristických činů.
- 48 Z toho vyplývá, že pojem „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli Spojených národů“, obsažený v článku 1 oddílu F písm. c) Ženevské úmluvy a v čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83, nelze vykládat tak, že se omezuje na páchání takových teroristických činů, jako jsou činy uvedené v rezolucích Rady bezpečnosti (dále jen „teroristické činy“).
- 49 Ačkoli M. Lounani tvrdí opak, tento pojem nelze *a fortiori* vykládat tak, že se vztahuje pouze na teroristické trestné činy uvedené v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475, a tedy ani tak, že vyžaduje odsouzení v trestním řízení, které je sankcí za takovýto trestný čin.
- 50 V této souvislosti je třeba podotknout, že jak vyplývá z bodu 6 jeho odůvodnění, je účelem rámcového rozhodnutí 2002/475 sblížit ve všech členských státech definici teroristických trestných činů, včetně trestných činů spojených s teroristickými skupinami.

- 51 Jak poznamenala Evropská komise, rámcové rozhodnutí 2002/475 za tímto účelem vyjmenovává jednotlivé činy, které mohou spadat pod obecný pojem terorismu, a roztrídí je do čtyř kategorií trestných činů, a sice „teroristické trestné činy“ (článek 1), „trestné činy spojené s teroristickými skupinami“ (článek 2), „trestné činy spojené s teroristickými činnostmi“ (článek 3) a konečně návod ke spáchání některých z těchto trestných činů, pomoc k jejich spáchání nebo pokus o jejich spáchání (článek 4).
- 52 Kdyby měl unijní normotvůrce v úmyslu zúžit působnost čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 a omezit pojem „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN“ pouze na trestné činy vyjmenované v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475, mohl tak bez obtíží učinit tím, že by tyto trestné činy výslovně zmínil nebo by odkázal na uvedené rámcové rozhodnutí.
- 53 Článek 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 přitom neodkazuje ani na rámcové rozhodnutí 2002/475, přestože to již ke dni sepsání čl. 12 odst. 2 písm. c) existovalo, ani na žádný jiný nástroj Evropské unie přijatý v souvislosti s bojem proti terorismu.
- 54 Na první otázku je tedy třeba odpovědět tak, že čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby mohla být shledána existence v něm stanoveného důvodu pro vyloučení z postavení uprchlíka, není nutné, aby žadatel o mezinárodní ochranu byl odsouzen za některý z teroristických trestných činů uvedených v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475.

Ke druhé a třetí otázce

K přípustnosti

- 55 Commissaire général a belgická vláda tvrdí, že třetí otázka, tak jak ji formuloval předkládající soud, je nepřípustná, neboť zaprvé dostatečně neuvádí důvody, proč se tento soud domnívá, že odpověď na tuto otázku je nezbytná pro vyřešení sporu v původním řízení, a zadruhé není odpověď na tuto otázku nijak užitečná pro vyřešení tohoto sporu. V projednávané věci byl totiž M. Lounani nejen odsouzen na základě článku 140 novelizovaného trestního zákoníku jakožto řídící člen teroristické organizace, ale byl odsouzen i za jiné činy, jež jsou trestnými činy podle belgického práva a byly spáchány s teroristickým úmyslem.
- 56 V tomto ohledu je třeba připomenout, že na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí na vlastní odpovědnost a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, se vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí ze strany Soudního dvora rozhodnout o žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém, nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudky ze dne 14. dubna 2016, Polkomtel, C 397/14, EU:C:2016:256, bod 37; ze dne 6. září 2016, Petruhhin, C 182/15, EU:C:2016:630, bod 20, a ze dne 13. října 2016, Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej a Petrotel, C 231/15, EU:C:2016:769, bod 16).
- 57 Tak tomu však v projednávané věci není.
- 58 V této souvislosti je třeba připomenout, že předkládající soud položil druhou a třetí otázku v rámci správního kasačního opravného prostředku podaného proti rozsudku ze dne 12. února 2013, v němž Conseil du contentieux des étrangers shledala, že skutky konkrétně vytýkané odpůrci v původním řízení nedosahují míry závažnosti umožňující je kvalifikovat jako „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN“ ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83. Podle uvedeného rozsudku totiž to, že Tribunal correctionnel de Bruxelles odsoudil M. Lounaniho z důvodu účasti na činnostech

teroristické skupiny, a to i jakožto řídicího člena této skupiny, aniž mu byly přičítány teroristické trestné činy jako takové, nestačí k učinění závěru, že u dotyčného existují závažné důvody se domnívat, že je vinen činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN.

- 59 Právě v tomto kontextu se předkládající soud v podstatě táže, zda lze činy, za které byl M. Lounani odsouzen, považovat jako takové za činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 a zda v případě záporné odpovědi stačí odsouzení M. Lounaniho jakožto řídicího člena teroristické skupiny k prokázání, že existují závažné důvody se domnívat, že dotyčný podněcoval k páchání činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN nebo se na jejich páchání jinak účastnil ve smyslu čl. 12 odst. 3 této směrnice.
- 60 Z předkládacího rozhodnutí tak zřetelně vyplývá, že se předkládající soud snaží zjistit, do jaké míry může účast na činnostech teroristické skupiny, za niž byl M. Lounani odsouzen, odůvodnit uplatnění důvodu pro vyloučení stanoveného v čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83, a v této souvislosti se táže, zda odsouzení z důvodu účasti dotyčného na činnostech této skupiny jakožto řídicí člen může vést k vyloučení z postavení uprchlíka na základě čl. 12 odst. 2 písm. c) ve spojení s čl. 12 odst. 3 této směrnice.
- 61 Třetí otázka je tudíž přípustná.

K věci samé

- 62 Podstatou druhé a třetí otázky předkládajícího soudu, které je třeba posuzovat společně, je to, zda musí být čl. 12 odst. 2 písm. c) a čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 vykládány v tom smyslu, že se na takové činy spočívající v účasti na činnostech teroristické skupiny, za které byl odsouzen odpůrce v původním řízení, může vztahovat důvod pro vyloučení stanovený v těchto ustanoveních, ačkoli dotyčná osoba nespáchala teroristický čin ani se jej nepokusila spáchat či jeho spácháním nehrozila.
- 63 Pokud jde o činy, za které byl M. Lounani odsouzen v trestním řízení, z předkládacího rozhodnutí vyplývá, že se toto odsouzení opírá zejména o článek 140 novelizovaného trestního zákoníku, přičemž toto ustanovení provádí do belgického práva článek 2 rámcového rozhodnutí 2002/475, který vymezuje trestné činy spojené s teroristickými skupinami a v odstavci 2 písm. b) zahrnuje účast na činnosti teroristické skupiny.
- 64 Konkrétně Tribunal correctionnel de Bruxelles v rozsudku ze dne 16. února 2006, v němž shledal M. Lounaniho vinným z tohoto trestného činu, uvedl, že se dotyčný účastnil jakožto řídicí člen činností belgické buňky GICM tím, že této skupině poskytoval logistickou podporu prostřednictvím zejména poskytování materiálních nebo duševních služeb, dopustil se padělání a podvodného postupování cestovních dokladů a aktivní účasti na organizaci sítě vysílající dobrovolníky do Iráku.
- 65 Nebylo tedy shledáno, že M. Lounani osobně spáchal teroristické činy ani že k páchání takových činů podněcoval nebo se jejich páchání účastnil.
- 66 Z příslušných rezolucí Rady bezpečnosti však vyplývá, že – jak bylo uvedeno v bodě 48 tohoto rozsudku – se pojem „činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN“ neomezuje na teroristické činy.
- 67 Je především třeba podotknout, že Rada bezpečnosti v rezoluci 2178 (2014) vyjádřila „hluboké znepokojení nad akutní a rostoucí hrozbou, kterou představují zahraniční terorističtí bojovníci, konkrétně jednotlivci, kteří cestují do jiného státu, než je stát, v němž mají trvalé bydliště nebo jehož jsou státními příslušníky, za účelem spáchání, plánování nebo přípravy teroristického činu či účasti na něm“, a vyjádřila znepokojení ohledně sítí organizovaných teroristickými subjekty, které umožňují pohyb bojovníků všech státních příslušností a jim potřebných zdrojů mezi státy.

- 68 V rámci opatření, jež je proti tomuto jevu třeba přijmout, musí státy zajistit předcházení a potlačování náboru, organizování, přepravy nebo vybavování osob, které cestují do jiného státu, než je stát jejich trvalého bydliště nebo státní příslušnosti, zejména za účelem páchání, plánování nebo přípravy teroristických činů.
- 69 Z toho vyplývá, že uplatnění vyloučení z postavení uprchlíka podle čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 nelze omezit na skutečné pachatele teroristických činů, ale může se vztahovat i na jednotlivce, kteří jsou zapojeni do činností náboru, plánování, přepravy nebo vybavování osob, které cestují do jiného státu, než je stát jejich trvalého bydliště nebo státní příslušnosti, zejména za účelem páchání, plánování nebo přípravy teroristických činů.
- 70 Kromě toho z čl. 12 odst. 2 písm. c) ve spojení s čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 vyplývá, že vyloučení z postavení uprchlíka zakotvené v prvně zmíněném ustanovení se vztahuje i na osoby, u kterých existují závažné důvody se domnívat, že podněcovaly k páchání činů, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, nebo se na jejich páchání jinak účastnily. S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 48 a 66 tohoto rozsudku, k uplatnění těchto ustanovení ve vzájemném spojení není nutné, aby žadatel o mezinárodní ochranu podněcoval k teroristickému činu nebo se na jeho páchání jinak účastnil.
- 71 Komise v tomto ohledu správně poznamenává, že účast na činnostech teroristické skupiny může zahrnovat širokou škálu jednání různého stupně závažnosti.
- 72 Za těchto podmínek může příslušný orgán dotyčného členského státu použít čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83 teprve poté, co pro každý jednotlivý případ provede posouzení jemu známých konkrétních skutečností za účelem určení, zda existují závažné důvody se domnívat, že činy spáchané dotyčným, který jinak splňuje kritéria pro získání postavení uprchlíka, spadají pod tyto případy vyloučení (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. listopadu 2010, B a D, C-57/09 a C-101/09, EU:C:2010:661, body 87 a 94).
- 73 Pokud jde o otázku, zda takové činy, za které byl M. Lounani odsouzen, mohou spadat pod činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, ve smyslu čl. 12 odst. 2 písm. c) směrnice 2004/83, nebo podněcování k páchání těchto činů nebo jakoukoli jinou účast na jejich páchání, ve smyslu čl. 12 odst. 3 této směrnice, je konečné posouzení žádosti o mezinárodní ochranu na příslušných vnitrostátních orgánech, jejichž posouzení podléhá přezkumu vnitrostátního soudu.
- 74 V rámci okolností, jež je třeba zohlednit, je nutno podotknout, že předkládací rozhodnutí uvádí, že M. Lounani byl řídicím členem teroristické skupiny mezinárodního rozměru, která byla dne 10. října 2002 zapsána na seznam Spojených národů uvádějící některé osoby a subjekty, na něž se vztahují sankce, a na tomto seznamu zůstala zapsána i po jeho aktualizaci. Jeho činnosti spočívající v poskytování logistické podpory činnostem této skupiny mají mezinárodní rozměr, neboť se podílel na padělání cestovních dokladů a pomáhal dobrovolníkům, kteří chtěli odcestovat do Iráku.
- 75 Takovéto činy mohou být důvodem k vyloučení z postavení uprchlíka.
- 76 V této souvislosti je třeba připomenout, že jak bylo zdůrazněno v bodech 12, 13 a 67 až 69 tohoto rozsudku, rezoluce Rady bezpečnosti, zejména body 5 a 6 písm. c) rezoluce 2178(2014), označují mezi činnostmi, které mají členské státy potlačovat v rámci boje proti mezinárodnímu terorismu, úmyslné organizování cest osob, které cestují do jiného státu, než je stát jejich bydliště nebo státní příslušnosti, za účelem páchání, plánování nebo přípravy teroristických činů.
- 77 I kdyby se tedy prokázalo, že skupina, jejímž byl M. Lounani řídicím členem, nespáchala teroristický čin nebo že dobrovolníci, kteří chtěli odcestovat do Iráku a kterým tato skupina pomohla, nakonec takovéto činy nespáchali, nemůže to každopádně vyloučit, že by činy spáchané M. Lounanim mohly být považovány za činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN. S ohledem na to, co bylo uvedeno v bodech 41 až 54 a 66 až 70 tohoto rozsudku, totéž platí i o skutečnosti, na kterou poukázal

předkládající soud ve třetí otázce, že M. Lounani nespáchal teroristický trestný čin ve smyslu čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí 2002/475 ani se jej nepokusil spáchat či nehrozil jeho spácháním. Z těchto důvodů není pro použití čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 podmínkou, aby bylo prokázáno, že M. Lounani podněcoval k páčání takového trestného činu nebo že se na jeho páčání jinak účastnil.

- 78 Kromě toho skutečnost, že M. Lounani byl soudy členského státu odsouzen za účast na činnostech teroristické skupiny a toto odsouzení se stalo konečným, je při individuálním posuzování, které musí provést příslušný orgán, obzvláště důležitá.
- 79 Vzhledem ke všemu výše uvedenému je třeba na druhou a třetí otázku odpovědět tak, že čl. 12 odst. 2 písm. c) a čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 musí být vykládány v tom smyslu, že takové činy spočívající v účasti na činnostech teroristické skupiny, jako jsou činy, za které byl odsouzen odpůrce v původním řízení, mohou být důvodem k vyloučení z postavení uprchlíka, i když není prokázáno, že dotyčná osoba spáchala teroristický čin, pokusila se o jeho spáchání nebo hrozila jeho spácháním. Pro účely individuálního posouzení skutečností, jež umožňuje zjistit, zda existují závažné důvody se domnívat, že dotyčná osoba je vinna činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, podněcovala k páčání takových činů nebo se na jejich páčání jinak účastnila, je skutečnost, že tato osoba byla soudy členského státu odsouzena za účast na činnostech teroristické skupiny, obzvláště důležitá stejně jako zjištění, že uvedená osoba byla řídicím členem této skupiny, aniž je nutné prokázat, že tatáž osoba sama podněcovala k páčání teroristického činu nebo se na jeho páčání jinak účastnila.

Ke čtvrté a páté otázce

- 80 S ohledem na odpověď podanou na první tři otázky není třeba na čtvrtou a pátou otázku odpovídat.

K nákladům řízení

- 81 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 12 odst. 2 písm. c) směrnice Rady 2004/83/ES ze dne 29. dubna 2004 o minimálních normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli žádat o postavení uprchlíka nebo osoby, která z jiných důvodů potřebuje mezinárodní ochranu, a o obsahu poskytované ochrany, musí být vykládán v tom smyslu, že k tomu, aby mohla být shledána existence v něm stanoveného důvodu pro vyloučení z postavení uprchlíka, není nutné, aby žadatel o mezinárodní ochranu byl odsouzen za některý z teroristických trestných činů uvedených v čl. 1 odst. 1 rámcového rozhodnutí Rady 2002/475/SVV ze dne 13. června 2002 o boji proti terorismu.
- 2) Článek 12 odst. 2 písm. c) a čl. 12 odst. 3 směrnice 2004/83 musí být vykládány v tom smyslu, že takové činy spočívající v účasti na činnostech teroristické skupiny, jako jsou činy, za které byl odsouzen odpůrce v původním řízení, mohou být důvodem k vyloučení z postavení uprchlíka, i když není prokázáno, že dotyčná osoba spáchala teroristický čin upřesněný v rezolucích Rady bezpečnosti Organizace spojených národů, pokusila se o jeho spáchání nebo hrozila jeho spácháním. Pro účely individuálního posouzení skutečností, jež umožňuje zjistit, zda existují závažné důvody se domnívat, že dotyčná osoba je vinna činy, které jsou v rozporu se zásadami a cíli OSN, podněcovala k páčání takových činů nebo se na jejich páčání jinak účastnila, je skutečnost, že tato osoba byla soudy členského státu odsouzena za

účast na činnostech teroristické skupiny, obzvláště důležitá stejně jako zjištění, že uvedená osoba byla řídicím členem této skupiny, aniž je nutné prokázat, že tatáž osoba sama podněcovala k páchání teroristického činu nebo se na jeho páchání jinak účastnila.

Podpisy.